

[Bundvad.]

Poul Sørensen ikke vil takke ministeren for hans indsats, tværtimod. Jeg har virkelig haft den opfattelse, at det var en tak værd at gøre forsøg på at bringe en samfundsfarlig konflikt ud af verden ved fredelig forhandling. Det er det, ministeren har gjort forsøg på, og det er det, jeg takker ham for. At det ærede medlem hr. Poul Sørensen har en anden opfattelse og ikke kunne skjule en vis bitterhed — hvorfra den kommer, forstår jeg ikke rigtigt — bliver så hans sag.

Når det ærede medlem hr. Alfred Jensen taler om konflikt, får man det indtryk, at han ønsker konflikten for konfliktens skyld. Det er selve aktionen, det ærede medlem spiller på. For os andre er der også en sammenhæng med samfundsmaskineriet iøvrigt, og når vi står i store økonomiske vanskeligheder, som vi på alvorlig måde har taget hånd om, anser vi det ikke for forsvarligt at sætte det hele overstyr alene af teoretiske grunde overfor kamplysten hos kommunisterne. Imidlertid er jeg glad nok for det, der er blevet sagt, for nu er det egentlig klart, at på den ene yderfløj står de folk, som vil have aktionen, uanset hvad der sker, og på den anden fløj står de, der vil have strejker og lockouter forbudt og overenskomsterne uforandret forlænget. Derimellem står regeringspartiet og, forstår jeg, også det radikale parti, der ønsker, at der skal føres en procedure for en upartisk voldgiftsret. Jeg tror, at i den givne situation er denne fremgangsmåde den rigtige.

Poul Sørensen: Jeg er i og for sig slet ikke uenig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) i, at det er ubehageligt for en folkevalgt forsamling at skulle beskæftige sig med disse ting. Det forsøgte jeg at give udtryk for før, og jeg vil gerne gentage det. Jeg nærmede mig problemet forsigtigt, da jeg understregede, at det videste, vi overhovedet kunne tænke os at gå til, var at lade den bestående tilstand føres videre til det tidspunkt, da de normale

lønforhandlinger og forhandlinger om arbejdsvilkår skal føres, nemlig til foråret 1956. Det spørgsmål vil vi være med til at overveje. Men jeg må ærligt tilstå, at jeg forstod ikke rigtigt, hvor det ærede medlem endte med sin egen standpunkttagen. Jeg havde næsten ventet en klar afvisning af, at folketinget overhovedet beskæftiger sig med denne sag, men nu må vi se, når vi kommer gennem udvalgsarbejdet, hvem der forsåvidt takserer folketinget lavest i denne affære. Det er ikke til at sige i øjeblikket, men forhandlingen i udvalget må vise, hvor langt vi kan nå.

Til den højtærede økonomi- og arbejdsminister vil jeg gerne sige, at for mig at se er det sikkert rigtigt, at hvis man foretager en handling, som jeg har understreget her, ja, så kan måske den ene part, således som man fra forskellig side har lagt det op, mene, at den bliver forfordelt. Hvis man forsøger at tænke tanken igennem ud fra det forslag, som den højtærede minister har lagt på tingets bord, hvilke chancer har så den ene part her? Den betragtning kunne man også gøre gældende. Men dette lader sig måske lettere drøfte i udvalget. Jeg skal afstå fra at komme dybere ind på det her.

Jeg har noteret mig ministerens forklaring. Den har ikke overbevist mig om, at jeg ikke har ret i de synspunkter og den bedømmelse, som jeg har gjort gældende her fra talerstolen. Offentligheden måtte i hvert fald gå ud fra, at skulle der røres ved denne sag, måtte det blive ved en lov. Der er mellem den højtærede minister og den ene interesserede part blevet ført forhandlinger, hvilket har ført os ud i den situation, vi nu befinder os i. Jeg tillægger stadigvæk den højtærede minister en væsentlig andel af skylden herfor.

Sønderup: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ironiserede over mine bemærkninger og sagde, at jeg havde forsøgt på at procedere sagen for den ene af parterne. Ja, jeg kunne have lyst til at sige til det ærede medlem, at hvis der